

Postanowienie z dnia 17 listopada 1997 r.

I PKN 430/97

Wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie o nakazanie złożenia oświadczenia woli, co do zawarcia umowy o pracę na czas określony, wyznacza wynagrodzenie za pracę jakie miał uzyskać pracownik.

Przewodniczący SSN: Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN: Józef Iwulski (sprawozdawca), Maria Mańkowska.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 listopada 1997 r. sprawy z powództwa Janusza M. przeciwko Andrzejowi B. o nawiązanie stosunku pracy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku z dnia 19 lutego 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d r z u c i ć kasację.

U z a s a d n i e n i e

Powód Janusz M. wniósł przeciwko Andrzejowi B. pozew o "nałożenie obowiązku podpisania z nim umowy o pracę". Następnie wniósł dodatkowo o "stwierdzenie stosunku pracy od 30.04.96 r. do 9.02.97 r.". Powód wywiódł, że pozwany odmówił podpisania z nim umowy o pracę na czas określony, mimo że powód został skierowany do prac interwencyjnych przez Rejonowy Urząd Pracy.

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 1996 r. [...] Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Zambrowie oddalił powództwo, a wyrokiem z dnia 19 lutego 1997 r. [...], Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku oddalił apelację powoda.

Kasację od tego wyroku wniósł powód, który zarzucił naruszenie art. 393 § 1 KC i art. 390 § 1 i 2 KC przez ich niezastosowanie, podczas gdy uzasadniały one

żądanie zawarcia umowy o pracę. Powód wywiódł, że pozwany w umowie z Rejonowym Urzędem Pracy zobowiązał się do zawarcia umów o pracę z osobami skierowanymi przez ten Urząd. Zdaniem powoda była to umowa na rzecz osoby trzeciej. Powód określił wartość przedmiotu zaskarżenia w kasacji na kwotę 5 500 zł.

W ramach sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia ustalono, że wynagrodzenie za pracę za cały okres zatrudnienia powoda, tj. od 30 czerwca 1996 r. do 9 lutego 1997 r. miało wynosić 3 432,77 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 pkt 1 KPC kasacja nie przysługuje w sprawach o świadczenia, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięć tysięcy złotych. Sąd Najwyższy w każdym czasie może, badając dopuszczalność kasacji (art. 393⁸ § 1 KPC), dokonać analizy, czy kasacja odpowiada wymaganiom art. 393 pkt 1 KPC (por. np. postanowienie z dnia 12 marca 1997 r., II UKN 32/97, OSNAPIUS 1997 nr 20 poz. 408). W niniejszej sprawie wątpliwości budziło sformułowanie żądania powoda, które nie zostało sprecyzowane w toku postępowania. Powód bowiem dochodził "nałożenia obowiązku podpisania umowy o pracę", czyli nakazania złożenia przez pozwanego oświadczenia woli. Następnie jednak wniósł dodatkowo o "stwierdzenie stosunku pracy", czyli o ustalenie, że strony we wskazanym okresie łączyła umowa o pracę. Jak łatwo zauważyć, roszczenia te były ze sobą sprzeczne. Jeżeli bowiem strony zawarły umowę o pracę, co uzasadniałoby powództwo o ustalenie, to oczywiście bezzasadne byłoby żądanie nakazania złożenia oświadczenia woli. Jeżeli natomiast zasadne miałyby być roszczenie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, to oczywiście bezzasadne byłoby żądanie ustalenia istnienia stosunku prawnego (umowy o pracę).

Rzeczywisty charakter żądania pozwu należało wobec tego ocenić w płaszczyźnie twierdzeń faktycznych stanowiących podstawę roszczenia. W taki sposób ocenia się bowiem powagę rzeczy osądzonej orzeczenia (art. 366 KPC). Z twierdzeń powoda wynika w sposób oczywisty, że pozwany odmówił zawarcia umowy o pracę. Jest to potwierdzone także wywodami i wnioskami kasacji, która zmierza do uwzględnienia powództwa w zakresie zobowiązania do złożenia oświadczenia woli.

W rzeczywistości więc powództwo zmierzało do nakazania pozwanemu złożenia oświadczenia woli w przedmiocie zawarcia umowy o pracę. Żądanie takie jest żądaniem określonego świadczenia (złożenia oświadczenia woli - tak nie publikowane dotychczas postanowienie z dnia 20 października 1997 r., II CKN 407/97). Do takiego powództwa ma więc zastosowanie przepis art. 393 pkt 1 KPC. Wartością przedmiotu sporu (zaskarżenia) przy takim powództwie jest wartość materialna stosunku prawnego, który miałby powstać w wyniku złożenia oświadczenia woli. Przy umowie o pracę należy odnieść tę wartość do wynagrodzenia za pracę. Przy umowie na czas określony będzie to wysokość wynagrodzenia, jakie pracownik mógłby uzyskać w wyniku jej zawarcia. W niniejszej sprawie wysokość wynagrodzenia za pracę, które powód mógł uzyskać, jest niższa niż pięć tysięcy złotych. Wartość przedmiotu zaskarżenia w kasacji jest więc niższa od określonej w art. 393 pkt 1 KPC, co czyni kasację niedopuszczalną i skutkuje jej odrzuceniem na podstawie art. 393⁸ § 1 KPC.

=====